

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/113/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114214085
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Škrab
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114214085.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: Dopravný podnik Bratislava, a.s., so sídlom v Bratislave, Olejkárska 1, IČO: 00 492 736, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kánom, Námestie Martina Benku 9-C1, Bratislava, proti žalovanej: P. T., nar. XX.X.XXXX, bytom F., F. XXX, t. č. na neznámom mieste, zastúpenej ustanovenou opatrovníčkou P. O., súdnou tajomníčkou Okresného súdu F., o zaplatenie 50,70 eur s prísl., na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/273/2014-30 zo 16.4.2015, jednohlasne takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania tak, že žalovaná j e p o v i n n á nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 50,70 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

N e p r i z n á v a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov vyššie označeným rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 50,70 eur a súčasne aj nahradiť trovy konania vo výške 16,50 eur, všetko do 3 dní odo dňa jeho právoplatnosti.

Rozhodnutie v časti o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal trovy vo výške zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 16,50 eur. Pokiaľ ide o uplatňované trovy právneho zastúpenia, uviedol, že senát 9C vo veciach dopravných podnikov (a iných formulárových žalôb) tieto nepriznáva. Robí tak napriek tomu, že Krajský súd v Prešove v tejto oblasti rozhoduje rôzne. Procesný súd vychádza z judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu ČR, ktorá síce záväzná priamo nie je, na senát 9C však pôsobí presvedčivosťou svojho výkladu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 4MCdo 21/2009, sp. zn. 6 M Cdo 5/2013, ako aj na nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 988/2012 z 25.7.2012, III. ÚS 2985/14 a rozhodnutie tohto súdu sp. zn. I. ÚS 3372/11, z ktorých podstatné časti v dôvodoch rozsudku doslovne cituje. Vzhľadom na vyššie uvedené zotrval na názore, že náhrada trov právneho zastúpenia žalobcovi nepatrí, nakoľko nemá k dispozícii argumenty, ktoré by predčili argumenty vyššie uvedené.

Proti rozsudku, len v časti trov konania, podal žalobca odvolanie. Navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a priznať mu náhradu trov konania v požadovanej výške. V odvolaní namieťa predovšetkým nesprávnosť posúdenia veci súdom prvého stupňa spočívajúcom v nesprávnej aplikácii ust. § 150 ods. 2 O.s.p. v súvislosti s prílišným znížením prisúdenej náhrady. Poukázal na ustálenú súdnu prax, a to najmä na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho, ktorý uzneseniami sp. zn. 7Co 32/2009 a sp. zn. 7Co 64/2009, ako aj inými, zmenil v obdobných prípadoch s totožným skutkovým stavom rozhodnutie prvostupňového súdu s odôvodnením, že „aj v konaní, predmetom ktorého je drobný spor, musí súd vždy postupovať dôsledne podľa vyššie uvedených zásad, pretože ani v takýchto konaniach sa nezmenila rovnosť strán účastníkov konania (§ 1, § 18 O.s.p.) a ústavné právo každého domáhať sa ochrany na súde a právo účastníka na spravodlivý súdny

proces (čl. 46 Ústavy SR). Nemožno preto nepriznať, resp. znížiť trovy konania len preto, že ide o drobný spor a len s poukazom na ustanovenie § 150 ods. 2 O.s.p.“ Ďalej konštatoval, že zákon nedefinuje pojem „neprimerané“ a tiež odkazuje na dôvodovú správu k novelizácii O.s.p. realizovanej zákonom č. 384/2008, v zmysle ktorej je možné ust. § 150 ods. 2 O.s.p. aplikovať len v prípade, keď trovy konania predstavujú niekoľkonásobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka. O takýto prípad tu však nešlo, pričom súd prvého stupňa svojím rozhodnutím fakticky poprel právo žalobcu nechať sa zastúpiť advokátom, resp. poprel právo advokáta na odmenu. V súdnej veci poskytnuté právne služby pre žalobcu označil za náročný a zložitý proces, vyžadujúci si primeranú časovú náročnosť, ktorú je advokát povinný venovať kontrole správnosti a úplnosti podania, ako i dôkazných prostriedkov predkladaných spolu s návrhmi na začatie konania. Tvrdí, že všetky uplatňované trovy konania v návrhu na začatie konania vo veci samej sú účelne vynaložené a uplatňované v súlade s právnymi predpismi SR a vyčíslené v minimálnej výške v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase podávania návrhu na začatie konania vo veci samej. V tejto súvislosti zdôraznil, že žiadne ustanovenie právnej normy neobmedzuje právo účastníka dať sa zastupovať v súdnom procese advokátom. Rovnako v zmysle bodu 29 Preambuly Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11.7.2007 by vo veciach s nízkou hodnotou sporu „... neúspešná strana mala znášať trovy ...“.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

Predmetom konania vo veci samej bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 50,70 eur na úhrade cestovného s príslušnou sankciou za nepreukázanie sa platným cestovným lístkom. Tejto žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Pri aplikácii tohto ustanovenia je teda dôvodný záver o priznaní náhrady trov konania účastníkovi úspešnému v konaní. Zároveň však treba mať na zreteli aj ust. § 150 ods. 2 O.s.p., ktoré použil súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia. Poukazuje na to, že ide o drobný spor. Proti tomuto nemožno mať ani zo strany odvolacieho súdu výhradu. Podľa § 200ea ods. 1 O.s.p., ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000,- eur, od toho okamihu ide o drobný spor; za drobné spory sa však nepovažujú veci vymenované v ods. 2 tohto ustanovenia (do ktorých rámca ale prejednávaná vec nespadá). Z výkladu citovaného ust. § 200ea ods. 1 O.s.p. s použitím logickej argumentácie treba uzavrieť, že sa za drobný spor považujú nielen tie spory, u ktorých v priebehu konania došlo k poklesu spornej sumy na 1.000,- eur a menej, ale aj tie spory, ktoré už od samého začiatku nedosiahli v požiadavke peňažného plnenia sumu 1.000,- eur. Aj v predmetnej veci teda ide o drobný spor.

Podľa § 150 ods. 2 O.s.p., ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Uvedené ustanovenie zakotvuje výnimku zo zákonnej zásady plnej zodpovednosti účastníkov za výsledok konania danej v ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Táto výnimka spočíva v možnosti nepriznania či zníženia náhrady trov konania prisudzovanej účastníkovi konania s plným či prevažným úspechom v spore, a to za splnenia dvoch zákonom stanovených podmienok pre takýto postup. Musí ísť o povahu sporu, teda, že ide o spor drobný, a druhou podmienkou je to, že trovy konania sú neprimerané voči pohľadávke, ktorá je predmetom konania vo veci samej. Bližšie podmienky pre nepriznanie alebo zníženie náhrady trov konania podľa tohto ustanovenia zákon neupravuje. Je teda vecou úvahy súdu ako zákonom mu zverené moderačné oprávnenie vzhľadom na konkrétne osobitosti prípadu bude uplatňovať. Uvedené samozrejme neznamená, že súd môže dotknuté zákonné ustanovenie využiť bez akýchkoľvek limitov. Ak ho chce aplikovať, je povinnosťou súdu ho aj náležite odôvodniť.

Odvolateľ namieta závermi, ktoré by mali vyplývať z dôvodovej správy k návrhu príslušného zákona. Odvolací súd je toho názoru, že dôvodová správa môže slúžiť len ako jedno z východísk pre orientáciu

pri ozrejmění úmyslu zákonodarcu pri schvaľovaní príslušnej legislatívnej normy. Samotná dôvodová správa nie je pre súd záväzná. Toto mal odvolací súd na zreteľ najmä v súvislosti s tým, ak odvolateľ zdôrazňuje, že by malo ísť o trovy konania, ktoré sú niekoľkonásobne vyššie ako samotná pohľadávka. Pri aplikácii ust. § 150 ods. 2 O.s.p. je rozhodujúcim to, či je výška požadovanej náhrady trov konania k výške uplatňovanej pohľadávky v zjavnom nepomere, či ide o stav neprimeranosti takýchto súm. Argumentácia žalobcu o tom, že neprimeranosť trov prichádza do úvahy len v prípade, ak tieto aspoň dvojnásobne prevyšujú pohľadávku, nemá preto oporu v texte zákona. Rovnako nemožno súhlasiť s odvolateľom, ak odkazuje na bod 29 Preambuly vyššie označeného Nariadenia ES. Tento odkaz je neúplný a vo svojej podstate sa zdá byť aj účelovým. Dotknutý bod síce obsahuje vetu „trovy konania by mala znášať strana, ktorá nemala vo veci úspech“, ale zároveň jeho obsahom je aj formulácia „... súd by mal nariadiť, aby bola strana, ktorá nemala vo veci úspech, povinná zaplatiť trovy konania..., ktoré sú úmerné hodnote pohľadávky alebo sú nevyhnutné“. Uvedenej deklarácii Preambuly zodpovedá i článok 16 samotného Nariadenia ES č. 861/2007.

V prejednávanej veci žalobca vo veci samej požadoval od žalovanej zaplataenie 50,70 eur. Trovy prvostupňového konania vzniknuté v súvislosti s uplatnením takejto pohľadávky vyčíslil na sumu 105,20 eur. Trovy konania (súdny poplatok) vo výške 16,50 eur, trovy právneho zastúpenia žiada vo výške 88,70 eur, a to za 3 úkony právnej služby (za prevzatie zastúpenia, za zaslanie pokusu o zmier - výzvy na zaplataenie pohľadávky, ďalšiu poradu s klientom a potom aj za písomné podanie žaloby). Výšku tarifnej odmeny za každý z týchto troch úkonov vyčísluje s odkazom na sumu 16,60 eur. Okrem toho žiada priznať náhradu režijného paušálu po 8,04 eur + DPH.

Pred samotnou aplikáciou ust. § 150 ods. 2 O.s.p. je potrebné u každého uplatňovaného úkonu právnej služby posudzovať aj jeho účelnosť, a to v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.. Priznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi je totiž podmienené účelnosťou vynaložených trov. Odvolací súd je toho názoru, že úkon, ktorý žalobca realizoval cez zástupcu, v označení ako „Pokus o zmier - výzva na zaplataenie“, nie je možné posúdiť ako úkon realizovaný v súdnom konaní, za ktorý je možné priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Úkon, ktorý sa mal žalobcom realizovať, je v podstate listom z 13.1.2014 (vo fotokópii na č. I. 4 spisu). Bol realizovaný pred začatím predmetného konania a odvolací súd je toho názoru, že išlo o neúčelný a formálny úkon vyžadujúci minimálnu administratívnu prácu a nie odborné právne vedomosti (aktualizácia vopred pripraveného tlačiva o osobných údajoch žalovaného). Tento úkon teda nemožno považovať ako úkon realizovaný účelne pre uplatňovanie či bránenie práva v súdnom konaní. Pri aplikácii § 142 ods. 1 O.s.p. by bolo tak možné priznať žalobcovi len náhradu zaplataeného súdneho poplatku i náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia a za podanie žaloby, v oboch prípadoch pri tarifnej odmene podľa § 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. po 16,60 eur, k tomu podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. - 2 x paušálnu náhradu po 8,04 eur a zvýšenie o 20% DPH (§ 18 ods. 3 cit. vyhl.). Súčet zaplataeného súdneho poplatku, t.j. 16,50 eur + súčet trov právneho zastúpenia (2 x 16,60 eur + 2 x 8,04 eur + DPH) predstavuje sumu 75,64 eur.

Suma uplatňovanej istiny 50,70 eur, posudzovaná cez hospodárnosť konania v jej elementárnej podobe, je vzhľadom k uplatňovanej a do úvahy prichádzajúcej priznávanej náhrade trov konania vo výške 75,64 eur, neprimeranou. Neprimeranosť treba vidieť v kontexte s ďalšími osobitosťami prípadu. Súdu aj z iných prejednávaných vecí toho istého účastníka (žalobcu) je známe, že ide o hromadne uplatňované pohľadávky nízkej hodnoty, čím je daná i nízka právna zložitosť a časová náročnosť poskytnutých úkonov právnej služby. Vypracovanie žaloby v predmetnej veci, či iných podobných žalôb, si, aj podľa názoru odvolacieho súdu, vyžaduje prakticky na vzoroch takýchto podaní, či na ich elektronickom vyhotovení, zmenu len základných údajov, a to týkajúcich sa označenia žalovaného, dátumu cestovania bez cestovného lístka. Žaloby, ktoré žalobca podáva, sú z hľadiska právnej argumentácie totiž absolútne totožné a menia sa len údaje o cestujúcom, či čase cestovania na linke mestskej dopravy. Zdá sa, že prepisovanie takýchto údajov zo záznamu revízora do súdneho podania je jednoduchou administratívnou činnosťou a nie odborne právne náročným a zložitým procesom, ako sa to snaží argumentovať odvolateľ.

Za takéhoto stavu odvolací súd, riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami, dospel k záveru, že v prejednávanej veci je primerané priznať žalobcovi náhradu trov konania rovnajúcu sa výške priznanej istiny.

Preto odvolací súd podľa § 220 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ohľadom trov konania zmenil a žalobcovi priznal na náhrade trov konania sumu 50,70 eur.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - žalobca nebol v tomto štádiu konania v celom rozsahu úspešný a preto podľa § 142 ods. 2 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. nemá na náhradu jeho trov právo. Naproti tomu druhej procesnej strane, t.j. žalovanej, v súvislosti s aktuálnym odvolacím konaním žiadne trovy ani nevznikli.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.